

[Statsministeren.]

„Det er lige ved at være betænkeligt.“

Ja, den slags bekymringer er regeringspartiet jo lykkelig fri for.

Den ærede konservative ordfører nævnedes i sin tale et par forhold, som han mente burde gøre regeringen og specielt mig forskrækket. Han nævnedes dels forhandlingerne mellem venstre og det radikale venstre, dels de norske valg. Lad mig tage de norske valg først. Ja, vist tabte arbeiderpartiet mandater; men skulle man ikke have råd til fra borgerlig side at oplyse om, hvordan stemmeafgivningen var i Norge? Denne stemmeafgivning viser jo, at de borgerlige partier i Norge fortsat er i mindretal. De har 49,3 pct. af stemmerne, medens arbeiderpartiet og det norske SF tilsammen har 49,6 pct. (*Poul Sørensen*: Tilsammen!). Tilsammen ja. Jeg foretager bevidst denne sammenregning for at vise, hvor begrænset den borgerlige valgsejr var i Norge. Norske tilstande stemmemæssigt set overført til danske forhold ville efter al sandsynlighed have givet en socialdemokratisk regering, idet det trods al SF-splittelse næppe kunne ventes, at SF ville have støttet en borgerlig regering. Så meget om dette tegn på væggen.

Medens vi er ved dette, vil jeg også gerne sige et par ord om socialdemokratiets forhold til SF. Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at den røde løber var rullet ud, og henviste til min kongrestale. Det er jeg taknemlig for. Jeg vil gerne have lov at citere, hvad jeg sagde på socialdemokratiets kongres om mit partis forhold til SF. Efter en omtale af mindretalsregeringens vanskeligheder sagde jeg følgende — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Hvis man tror, at disse vanskeligheder uden videre ville falde bort, hvis vi havde taget en anden stilling til SF, så tager man fejl. Jeg har afvist at danne regering med dette splittelsesparti. Jeg har afvist, at dette parti gennem aftaler eller håndfæstninger skulle bestemme over vor politik. Men at vi i den foreliggende situation skulle have noget imod, at deres stemmer bliver talt med, har jeg ikke udtalt mig om. Man skal bare være klar over, at på SF kan man ikke bygge en fast politik. Under helhedsløsningen stemte SF imod de vigtigste elementer i regeringens politik, og SF har heller ikke

i dette forår undset sig for sammen med venstre og de konservative at stemme imod regeringen. Men at Aksel Larsen og hans lille flok har lov til at stemme for regeringens forslag, ja, det fremgår af selve vort parlamentariske system. Jeg lægger ikke skjul på, at jeg finder det vigtigt, at socialdemokratiet som regeringsparti fører sin egen politik uden at være afhængig af SF.“

Jeg tror altså godt, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen kan rulle den røde løber sammen igen, ligesom man fra venstres og konservativ side kunne indstille sig på en lidt mere sober omtale af, hvad der skete på socialdemokratiets kongres, og af, hvad jeg udtalte om forholdet mellem mit parti og SF.

Om forhandlingerne mellem venstre og det radikale venstre nævnte jeg, at de 2 formål, som det ærede medlem hr. Poul Hartling kan have haft med at indlede disse forhandlinger, ikke er nået. Han har ikke kunnet hindre liberalt centrum i at danne parti, og han har ikke opnået at vælte regeringen. Hvad er der ellers kommet ud af disse forhandlinger? Ja, jeg synes faktisk, at der efter de rapporter, vi i går modtog fra det ærede medlem hr. Poul Hartling og det ærede medlem hr. Baunsgaard, er kommet særdeles fornuftige ting ud af disse forhandlinger. Der er kommet udtalelser om indkomstpolitikken, om en udjævnende planlægning af statens udgiftspolitik og om en løbende kontrol med statens udgiftspolitik.

Jeg skal senere komme nærmere ind på disse ting, som for størstedelens vedkommende, ja, måske for det heles vedkommende på en enkelt undtagelse nær, ligger på linje med regeringens, tilkendegiver en politik, der svarer til regeringens, til regeringens allerede tilkendegivne hensigter og allerede igangsatte foranstaltninger. Det skal jeg vende tilbage til.

Generelt politisk vil jeg imidlertid tilføje, at jeg hører til dem, der håber, at disse forhandlinger må ende godt. Hvis venstre kan frigøres fra sin tidligere afhængighed af de konservative, kan mønstret i dansk politik ændres. Så kan fronterne tøs op, så kan nye forhandlingsmuligheder skabes i stedet for den blokpolitik, der har en tendens til i perioder at lamme eller i hvert fald stærkt